

Из заумља – Слободан Р. Мартиновић**PER AMICA SILENTIA LUNAE³²**

И не беше те вечери баш *silentia amica* месеца, као код Вергилија. Пре је то било његово тајанствено, заокружено ћутање.

А моја керуша Луна беше због нечег подивљала; исто-времено је и цвилела и бесно лајала; али не на месец. Чекао сам Њу и уопште ми се није свиђало да је дочека тако расположен вучјак. Зато сам је сместио у ограђен простор.

Недуго затим, Луна језиво зацвиле од Њене појаве на капији. Учинила ми се некако необичном, као огрнута мраком; лице јој је сијало месечином.

Пољубих јој руку и прихватих Њен огртач (био је то, у ствари, сасвим пристојан капут).

„Ево, дошла сам.“

„Коначно.“

„За тебе може да буде коначно.“

„На шта мислиш?“ упитах у недоумици. Она се насмеја.

„Ти још не знаш ко сам ја?“

„Знам.“

Сад се Она збуни.

„Знаш? Откад?“

„Откад сам те видео“, рекох желећи да се направим важан; при првом сусрету само сам подозревао, тек сада сам знао ко је Она.

„И не бојиш се?“

„Не.“ рекох не без поноса. „Гуцни кајсијевачу.“

„Хвала.“

---

³² За пријатељско ћутање месеца – Вергилијев стих из *Енеиде*.

Попила је добре три капи; ја три чашице; и душа ми се распусти; хтеде да се шали.

„И стварно си ликантропица?“ (Волим грчки, шта ћу. Лепше ми то него „вукодлачица“.)

„Тако нешто. Сумњаш у то?“ очи јој засијаше жутим сјајем, не само од пића.

„Проверио бих...“ прихватих се Њене хаљине.

„Шта то радиш?!“ цикну. „Не тражиш, ваљда, крзно под мојом одећом!“

„Извини. А и лепша си без крзна.“ (Мислио сам да ће то доживети као комплимент.)

„Откуд знаш, можда сам лепша с крзном. С крзном је топлије. Већ је касна јесен. Ах, једва чекам поноћ“, стресла се заједно са својим речима.

„Могу ја да загрејем ову вучју јаму и пре поноћи“, хтедох да будем добар домаћин.

„Била бих ти захвална. Овде је хладно као у пећини, а ја нисам медведица.“

Соба се зачас загреја. Изнесох пиротски сир, качкаваљ и маслине као мезе; ништа меснато, за сваки случај.

Разговарали смо, чисто да прекинемо време до поноћи; о времену, Ничеу, димензијама времена и простора, наночестицама и макропроблемима... Просто човек да не поверује да разговара с митским бићем.

Откуца и поноћ. И знам, сад би читалац очекивао неко атрактивно решење:

„Претворила се у ликантропа и напала га, али га је пас спасао.“ (Неки расејан читалац: заборавља да је Луна затворена); „Претворила се у ликантропа и од њега остадоше само наочаре.“ (Онда не морају ни наочаре; ни ово ми се не свиђа.) „Поноћ је откуцала, али Она и даље остаде жена. И волели су се све до јутра.“ (Пријатно, али сладуњава решење.) „У последњем часу он побеже из куће, док су Њени зуби и канце бесно

кидали врата.“ (То никако. Срамно.)

А у ствари је било сасвим једноставно: у поноћ се претворисмо у два вука што један другом лижу ране, уз пријатељско ћутање месеца...

О ПИСЦУ

Слободан Р. Мартиновић рођен је 1965. године у Лазаревцу. Дипломирао је на Правном и на Дефектолошком факултету у Београду. На Правном факултету у Београду је и магистрирао и докторирао.

Пише поезију, афоризме, хумореске, кратке приче и драмске текстове. До сада је објавио четири збирке песама, а заступљен је и у више заједничких песничких збирки.

Поезију, кратке приче и хумореске објављивао је и у више књижевних часописа.

Афоризми су му објављивани у зборницима *Афористичари и афоризми* 2017. и 2019, као и књижевним часописима у Србији и Бугарској.

Више пута је награђиван за кратку прозу и поезију. Живи и ради у Лазаревцу.

